

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Metastasio, Pietro.; Poesien er af Peder Metastasio ; Musiken af J. A. Hasse ; [Oversættelsen af Rasm. Soelberg].
Titel Title:	<u>Giuseppe riconosciuto : dramma sacro per musica = Joseph, som giver sig tilkiende for sine Brødre : et musikalsk Stykke af den Hellige Skrift</u>
Alternativ titel Alternative title:	Joseph, som giver sig tilkiende for sine Brødre.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt hos A.H. Godiches Efterleverske, 1778
Fysiske størrelse Physical extent:	55 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

METASTASIO

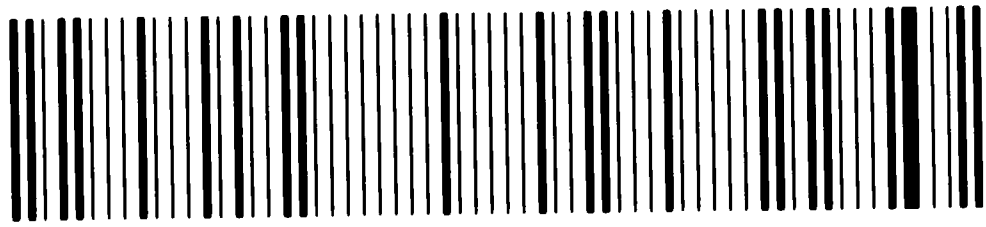
JOSEPH

1778

56-370

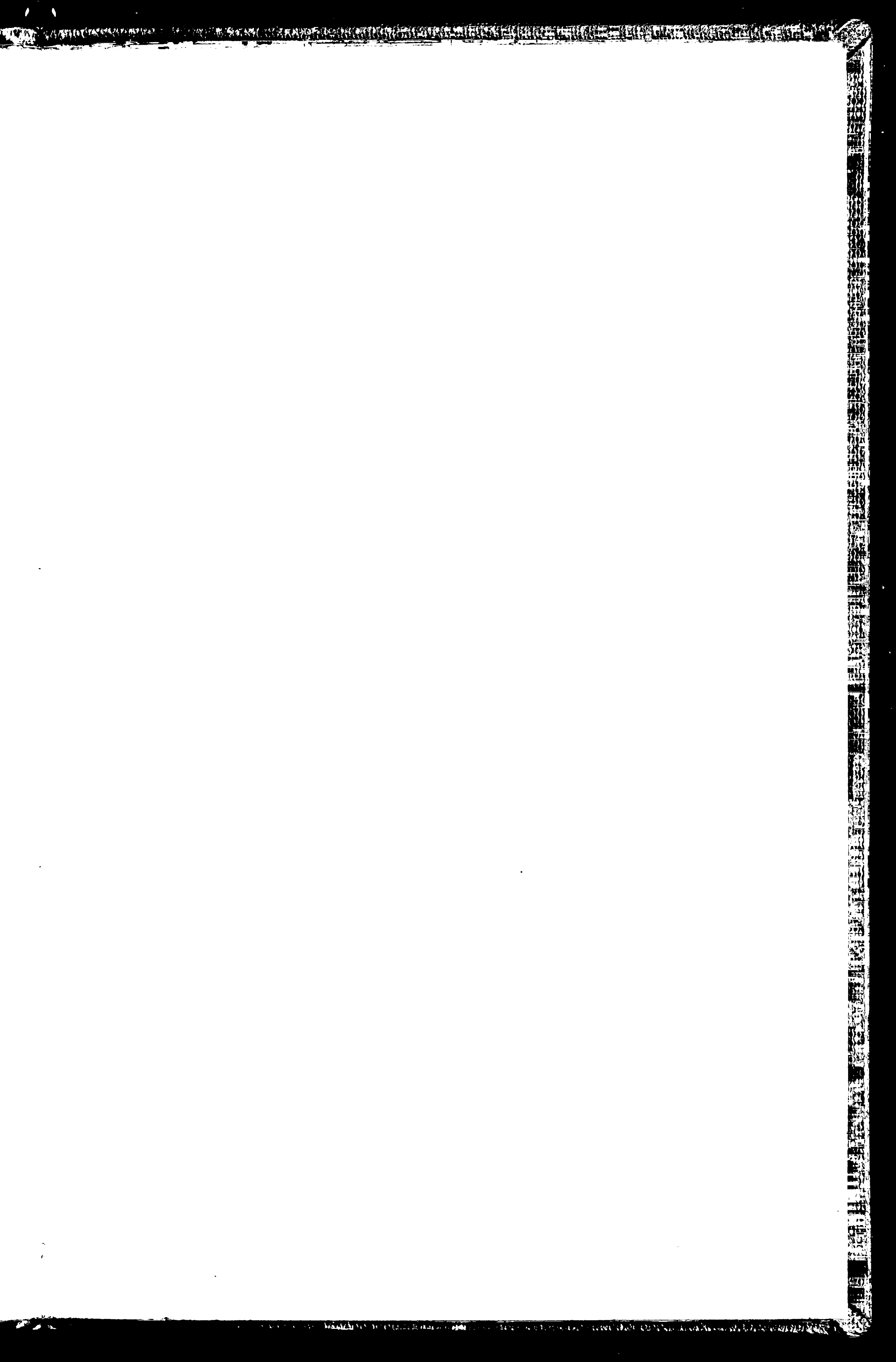
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

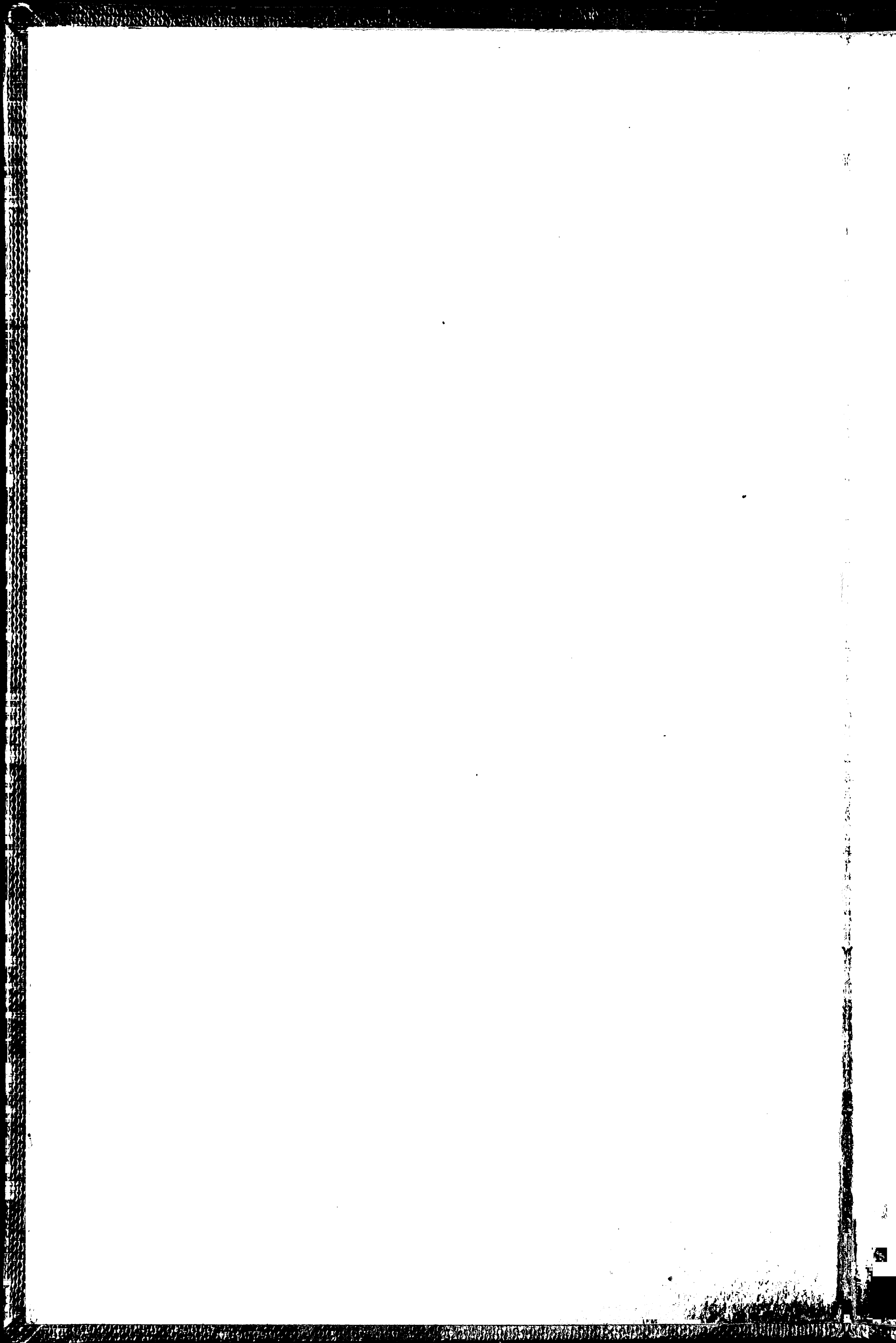

1 1 56 0 8 02328 7

+ REX

GIUSEPPE

RICONOSCIUTO,

DRAMMA SACRO per MUSICA.

Joseph,

som

giver sig tilkiende for sine Brødre.

Et musicalist Stykke

af

den Hellige Skrift.

Kjøbenhavn 1778.

Trykt i det Kongelige Universitets Bogtrykkerie hos

N. H. Godiches Esterleverfke, ved

J. C. Godiche.

Interlocutori:

Giuseppe, }
Benjamino. } Figliuoli di Giacobbe, e di Rachele.

Giuda, }
Simeone. } Fratelli di Giuseppe, e di Benjamino,
Figliuoli di Giacobbe, e di Lia.

Afeneta. Moglie di Giuseppe.

Tanete. Confidente di Giuseppe.

Coro de' Figliuoli di Giacobbe.

L'Azione sin rappresenta in Menfi.

La Poesia è del Sigr. Abbatte Pietro Metastasio.

La Musica è del Sigr. J. A. Haffe.

Talende Personer:

Joseph.	}	Jacobs og Rachels Sønner.
Benjamin.		
Juda.	}	Josephs og Benjamins Brødre.
Simeon.		
Asnat.		Josephs Hustru.
Zaret.		Josephs Fortroelige.
Chor		af Jacobs Sønner.

Skuepladsen forestilles i Memphis.

Poesien er af Hr. Abbed Peder Metastasio.

Musiken er af J. A. Haffe.

PARTE PRIMA.

Giuseppe, e Tanete.

Gius. Nè degl' Ebrei germani in Menfi ancora
Nessuno ritorno?

Tan. Nessun.

Gius. Mandasti
Ad esplorar le vie?

Tan. Molti, ma invano.

Gius. Pur non è sì lontano
Dalla valle di Mambre
Questo albergo real. Da che partiro,
Potuto avrian più volte
Replicarne il cammino.

Tan. Jo non comprendo,
Signor perdona, il tuo pensier. Nè parmi
Che fian pochi pastori un degno oggetto
Di tante cure tue.

Gius. (Non fa Tanete
Ch'io son germano a que' pastori). Amico,
D'esser così schernito
Troppio mi spiacerrebbe. Jo lor commisi,
Che il fanciul Benjamino, ultimo germe
Dell' antico Giacobbe
Conducesser tornando. A questa legge
Vedesti con qual pena
Promisero ubbidir?

Tan.

Den første Deel.

Joseph og Tanet.

Jos. Er ingen af de Jødiske Brødre endnu komne tilbage til Memphis?

Tan. Nei, ingen.

Jos. Har du udsendt Speidere paa Beiene?

Tan. Ja, mange; men forgieves.

Jos. Dette Slot ligger dog ikke saa langt fra Mamres Dal. De havde kundet draget Beien ofte frem og tilbage, siden de reiste herfra.

Tan. Forlad min Herre! Jeg begriber ei hvad du tænker. Og mig synes ei at nogle saa Hyrder ere din Omsorg saa meget værd.

Jos. (Tanet veed ei at jeg er disse Hyrders Broder.) Min Ven! det skulde høiligen mishage mig, at blive saaledes skuffet. Jeg beføel dem, at de skulde bringe Drengen Benjamin, den gamle Jacobs yngste Søn, med dem, naar de kom herhid igien. Saae du, hvor stor Banskelighed de gjorde, da de lovede at vilde adlyde denne Befaling?

Tan. Ma tu cereasti
 Sicurezza maggiore: Uno in ostaggio
 Riteneſti di lor. Se ciò non baſta,
 La violenta fame
 Ricondurragli a te. Non hanno intorno.
 Le ſterili provincie, onde i mendichi
 Abitatori alimentar. Le biade
 O marcifcono in erba,
 O non ſpuntan dal ſuol. Langve il paſtore,
 Scemano i greggi - - Aridi ſterpi ignudi,
 Inutili a nutrirlo,
 Paſce l'avidò armentò; e cerca intano,
 Per gli ſqvallidi ſolchi
 Alimento opportuno
 Mal fermo in piè l'agricoltor digiuno.
 Pur, tua mercè, di conſervata meſſe
 Solo in Menſi s'abbonda: e il mondo afflitte
 Tutto per non perir corre in Egitto.

Giuſ. Dagl' invidi germani
 Se oppreſſo Benjamin piú non viveſſe;
 Come ſperar ch'ei venga?

Tan. Onde in te naſce
 Sì remoto ſoſpetto?

Giuſ. Era il fanciullo
 Di Giacobbel'amore.

Tan. E bene?

Giuſ. Anch'io
 Fui de tenero padre
 Dolce cura una volta, anch'io provai
 Dell' invidia fraterna
 Le callunnie, l'infidie. E fò - - Deh prendi
 Prendi cura di lui
 Tu, Re del ciel.

Tan.

Zan. Men du har taget desto større Forsikring af dem: Du har jo tilbageholdet een af dem til Gidsel. Dersom dette ei er tilstrækkeligt, da vil den haarde Hungersnød nok bringe dem igien til dig. De har ufrugtbare Lande rundt om dem, hvor Indbyggerne tigger om Føde. Enten raadner Kornet imens det endnu er grønt, eller og kommer det slet ikke op af Jorden. Hyrden lider Nød, Hjordene tager af. Det sultne Fæe æder de visnede og forterrede Tidster, uden at finde Føde i dem. Agerdyrkeren gaaer og raver af Sult og søger forgieves at forskaffe sig Føden ved at pløie ufrugtbare Furer. Dog, ved din Hielp, er der Overflødighed i Memphis paa indhøstet Korn, som du har forvaret: Og den hele bedrøvede Verden vil søge til Egypten, for ei at døe af Hunger.

Jos. Dersom Benjamin var drøbt af sine misundelige Brødre; hvorledes kan man da haabe at han skulde komme?

Zan. Hvoraf fatter du denne besynderlige Mistanke?

Jos. Denne Dreng var Jacobs kiereste Søn.

Zan. Vel da?

Jos. Jeg har og engang været en omhierttet Faders allerkiereste Barn: Og jeg har og erfaret og udstaaet brøderlig Misundelses Bagvaskelse og Esterstræbelse, og jeg veed. Al du! Himmelens Konge! hav du Omsorg for ham.

Tan. Ma d'un fanciullo ignoto
Perchè mai si gran parte
Prendi tu nel destin?

Gius. Simili affai
Siam Benjamino, ed io.
Penso al suo stato, e mi ricordo il mio.

E legge di natura,
Che a compatir ci mova
Chi prova una sventura,
Che noi provammo ancor.

O sia, che amore in noi
La somiglianza accenda:
O sia, che più s'intenda
Nel suo l'altrui dolor.

E legge di &c.

Tan. E questo basta a tormentarti? Oh quanto
Oh quanto è ver! Non si ritrova in terra
Piena felicità. Da' mali estremi
All' estreme grandezze,
Se pur dolce è il passar, chi mai dovrebbe
Più lieto esser di te? Servo, straniero;
Giungi fra noi: dalle calunnie oppresso
Dell' Egizia impudica, in lacci avvolto
Sei vicino a perir. Poi si dichiara
A un tratto il ciel per te. Tutto il futuro
È aperto alla tua mente: a chi grandezze,
A chi morte predici. I tuoi presagi
Tutta Menfi racconta. Il Re ricorre
A te ne' dubbj suoi; tu gli discogli;
Proponi i mali, ed i remedi; approva
L'evento i tuoi configli. Eccoti tratto
Dal carcere alla regia; ecco cambiati
In ricca gemma, in prezioso amanto,

In

Zan. Men hvorfor tager du saa stor Deel i en ubekjendt Drengs Skiebne?

Jos. Benjamin og jeg, vi ligner hinanden meget. Jeg tænker paa hans Omstændighed, og erindrer mig min.

Det er Naturens Lov,
 som bevæger os til Medynk
 med den, som lider slig en Ulykke
 som vi og selv har udstaaet.
 Eller det maae være Kierlighed, som
 antænder denne Lighed i os:
 Eller og at vi føler best en
 andens Smerte, i vores egen.

Zan. Og dette er nok til at foruroelige dig? O hvor er det ikke en stor Sandhed, at der findes ingen fuldkommen Ulyksalighed paa Jorden. Dersom det er sødt og behageligt at komme fra de yderste Ulykker til de ypperligste Heiheder, hvem burde da vel nogen Tid være gladere end du? Du bliver uskuldigen undertrykt af Bagvaskelse, af den ublue Egyptiske Qvinde; du bliver kasted i Lænker; du er nær ved Døden. Saa paa engang opklarer Himme- len for dig. Alt det Tilkommende staaer aaben for din Forstand: Een spaaer du Heihed, en anden Dø- den. Hele Memphis fortæller dine Spaadomme. Kongen søger Hielp hos dig i sine Tvivlraadighe- der; du opløser og forklarer dem; du bestemmer forud de overhængende Ulykker, og tilligemed Midlerne mod samme, Udsaldet beviser dine

In lucido monile i ceppi tuoi.
 Nel real carro asfiso
 Già sublime passeggi
 L'istesse vie, che prigionier calcasti:
 Già *Salvator del mondo*
 Odi intorno chiamarti; arbitro fatto
 E del regno, e del Re; giovane illustre;
 Ricco di bella prole;
 Benedetto dal Mondo;
 Favorito dal ciel, par che non resti
 Un' oggetto a' tuoi voti. E pur tante
 Felicità nell' inudito eccesso,
 Trovi la via di tormentar te stesso.

Se a ciascun l'interno affanno
 Si leggesse in fronte scritto,
 Quanti mai, che invidia fanno,
 Ci farebbero pietà!
 Si vedria, che i lor nemici
 Hanno in seno; e si riduce
 Nel parer a noi felici
 Ogni lor felicità.
 Se a ciascun &c.

Gius. Vanne, s'appressa Aseneta. Il mio cenno
 Non obliar. Se di Giacobbe i figli,
 Se giunge Benjamin, torna, previeni
 L'arrivo loro.

Tan.

Raads Rigtighed. Du seer dig ført ud af Fængslet til Slottet. Der seer du dine Bolte og Lænker forvandlede til rige Edelstene, til dyrebare Klæder, og til en gylden Halskiede. Du sidder i den Kongelige Bogn, og fører nu med Pragt og Høihed omkring paa de samme Veie, hvor du før gik til Fods som en Fange. Du hører nu, at du bliver overalt kaldet Verdens Fressere; Du er blevet Enevoldsherre baade over Riget og Kongen. Du er i dine unge Aar opsteget til høi Værdighed; Du er begavet med deilige Børn; Du bliver velsignet af alle Folk; Du er yndet af Himmelen; Det lader, som der ei var noget mere til, som du kunde ønske dig. Og dog, i denne store uhorste og overvættede Lyksalighed, finder du paa Maader at plage dig selv.

Dersom enhver's indvortes Bedrøvelse stod skreven i hans Pande, saa at man kunde læse den; Hvor vilde ikke da mange, som opvækker Misundelse, opvække os til Medynk!

Saa skulde man see, at de har deres Fiender i deres Hierte; og at deres hele Lyksalighed bestaaer i at see ud for os, som om de vare lykkelige.

Jos. Gaze bort, Usnat kommer. Glem ei min Befaling. Dersom Jacobs Sønner, og om Benjamin kommer, saa kom igien, og vaer mig ad forud, førend de kommer hid.

Tan. Ubbidirò. Ma teco
 Intanto esser procura,
 Qvale agli altri ti mostri. Ogn'un consoli,
 Sol te stesso tormenti;
 Gli altrui dubbj discogli, i tuoi fomenti.

Aseneta e Giuseppe.

Asen. Conforte, è a me permesso
 Sperar grazia da te?

Gius. Questa dubbiezza,
 Sposa, m'offende.

Asen. Al prigioniero Ebreo
 Disciogli i lacci.

Gius. A Simeone?

Asen. A lui.

Gius. Ma qual pietà ti move
 Per chi tu non conosci?

Asen. E qual rigore
 A punir ti consiglia,
 Chi reo teco non è?

Gius. Donde sapesti,
 Ch'egli è innocente?

Asen. Il fallo suo non vedo,
 Ho presente il castigo.

Gius. Un fallo ignoto
 Dunque error non farà?

Asen. Merita almeno
 Giudice più clemente.

Gius. Ma non ingiusto.

Asen. Ah sposo,
 Senza pietà diventa,
 Crudeltà la giustizia.

Gius.

Zan. Jeg skal adlyde. Men see til, at du imidlertid er mod dig selv, som du viser dig mod andre. Du trøster enhver; du bedrøver allene dig selv. Du opløser andres Tvivlraadigheder, og skjuler dine egne.

Asnat og Joseph.

Asn. Min Mand! er mig tilladt at vente en Raade af dig?

Jos. Denne din Uvished, Hustrue, fortørner mig.

Asn. Lad den fangne Jøde blive løsladt af sine Lænker.

Jos. Hvem? Simeon?

Asn. Ja, ham.

Jos. Men hvad bevæger dig til Medlidenhed med een, som du ei kiender?

Asn. Og hvad Haardhed kommer dig til at straffe een, som ei har forsynet sig imod dig?

Jos. Hvoraf veed du, at han er uskyldig?

Asn. Jeg seer ei hans Forseelse, men jeg seer han bliver straffet.

Jos. Kan en ubekendt Forseelse da ei være en strafværdig Forbrydelse?

Asn. Men han fortiente i det ringeste en mildere Dommere.

Jos. Men ei en uretsfærdig.

Asn. Al min Mand! Retfærdighed uden Medlidenhed bliver til Gruesomhed.

Jos.

Gius. E la pietade
Senza giustizià è debolezza.

Asen. Imita
L'autor del tuo. Egli fu' giusti, e' rei
Piove egualmente: ed egualmente vuole,
Ch' a' buoni splenda, ed a' malvag; il sole.

Gius. Chi d'imìtarlo brama,
Ler corregger talvolta affligge, ed ama.

Asen. Ma dagli esterni segni,
Questo che hai tu per Simeon, perdona,
Par odio, e non amor.

Gius. Deh così presto
Non condannarmi. Oh come
Siam degli a svantaggio
Facili a giudicar? Misero effetto
Del troppo amar noi stessi. Al nostro fasto
Lusinga è il biasmo altrui. Par che s'acquisti
Quanto agli altri si scema. Ogn'un procura
Di ritrovare altrove
O compagni all' errore,
O l'error ch'ei non ha. Cambiam per questo
Spesso i nomi alle cose. In noi veduto
Il timore è prudenza,
Modestia la viltà. Veduta in altri
E viltà la modestia,
La prudenza è timor. Quindi poi siamo
Si contenti di noi. Quindi succede,
Che tardi il ben, subito il mal si crede.

Vederti io bramerei
Nel giudicar men presta;
Forse pietade è questa,
Che chiami crudeltà

Jos. Og Medlidenhed uden Retfærdighed er en Svaghed.

Aln. Efterfølg alle Ting's Begyndere. Han lader regne baade over de Retfærdige og Uretfærdige; og vil, at Solen skal skinne ligesaavel paa de Gode, som paa de Onde.

Jos. Hvem som søger at efterfølge ham, maa undertiden bedrøve og undertiden elske dem han vil forbedre og rette.

Aln. Men efter de udvortes Tegn, saa lader det som, at du har mere Had end Kierlighed til Simeon.

Jos. Alk fordøm mig dog ei saa hastig. O! hvor ere vi ikke hurtige til at dømme ilde om andre? Den elendige Virkning af vores alt for store Egenkierlighed. Vi smigrer vores egen Hofmod med at foragte andre. Det kommer os fore, som om vi erlangede alt det vi betager andre. Enhver søger at finde hos andre lige Feil med de han selv begaaer, eller og andre som han ei selv har. Vi forandrer derfor ofte Tingenes Navne. Naar man seer Frngtagtighed hos os, saa kalder vi den Forsigtighed; og Feighed Ingetogenhed. Seer vi Ingetogenhed hos andre saa kalder vi den Feighed; og Forsigtighed kalder vi Frngtagtighed. Derfor ere vi saa fornøiede med os selv. Derover er det at vi ere langsomme til at troe det Gode, og hastige til at troe det Onde.

Jeg vilde nok see dig
mindre hastig i at dømme;
Maaskee er det just Medlidenhed,
som du kalder Grumhed.

O Gud!

Più cauta, oh Diò, ragiona ;
 E sappi, che talvolta
 La crudeltà perdona,
 Punisce la pietà.
 Vederti io &c.

Asen. Se libero nol vuoi,
 S'ascolti almeno il prigionier. Pur questo
 Niegar potrai?

Gius. T'appagherò. Traete,
 Servi, a me Simeone. (E ignoto a lei
 Il tradimento antico ;
 Non fa ch' è mio germano, e mio nemico).

Asen. Così da' detti fuoi,
 Da' moti, dall' aspetto
 T'avvedrai s'egli è reo.

Gius. Segni fallaci,
 Aseneta, son questi. A noi permesso
 Di penetrar non è dentro i segreti
 Nascondigli d'un core. Il nostro sguardo
 Non passa oltre il sembante. All' alme solo
 Giunge quello di Dio.

Asen. Ma l'alma spesso,
 Nella spoglia, che informa,
 I moti fuoi sì violenta imprime,
 Che gli affetti di lei la spoglia esprime.

D'ogni pianta palesa l'aspetto,
 Il difetto, che il tronco nasconde,
 Per le fronde, dal frutto, o dal fior.

Tal

O Gud! vær mere forsigtig i at overgive,
og viid, at undertiden
forlader Gruesomhed Forseelser,
og undertiden straffer Medlidenhed dem.

Asn. Dersom du ei vil at han maa blive frie, saa hør
Fangen dog i det ringeste. Skal du vel kunde
nægte ham dette?

Jos. Jeg skal tilfredsstille dig. Mine Tienere, fører
Simeon hid til mig. (Det gamle Forræderie er
hende ubekendt; hun veed ei at han er min Bro-
der og min Fiende.)

Asn. Kan du da saaledes af hans Ord, af hans Be-
vægelse, og af hans Udsyn fornemme om han er
skyldig.

Jos. Asnat, disse ere bedragelige Kiendemærker. Det
er os ikke tilladt at trænge ind i Hjertets hemmelige
og forborgne Giemmer. Bores Syn naaer ikke
længere end til Ansigtet. Gud allene seer ind i
Hjerterne.

Asn. Men Sielen udtrykker dog ofte saa hæftig sine Be-
vægelse paa den jordiske Dragt, som den er om-
givet med, at man paa samme kan see dens Lidelse.

Naar man kun kaster sine Dine
paa et Træ, saa kan man, af Bladene,
af Frugten, og af Blomsterne kiende den Feil,
som er skjult i Stammen.

Tal d'un' alma l'affanno sepolto
 Si travede in un riso fallace;
 Che la pace mal finge nel volto
 Chi si sente la guerra nel cor.

Giuseppe, Aseneta, Simeone.

Gius. (Vien Simeone. Oh se pensar potesse,
 Che Giuseppe son' io! Giustizia eterna!
 Eccolo in mio potere! Eccolo avvinto
 Fra' lacci d'un german, ch'ei velle estinto!)
 T'avvicina, o pastore.

Sim. Umile, e prono,
 Signore, a' piedi tuoi - -

Gius. Sorgi.

Sim. (Qval voce,
 Qval sembante è mai questo! Io perchè tremo!
 Chi mi toglie l'ardir!)

Asen. Parla.

Sim. Non oso.
 Sento in faccia al tuo sposo
 Un' incognito gel, che al cor mi scende.

Gius. (Son rimorsi, che prova, e non gl'intende.)
 Pastor, dunque il tuo nome - -

Sim. E' Simeon. Lo fai.

Gius. La patria?

Sim. E' Carra.

Gius. Il genitor?

Sim. Giacobbe.

Gius. La madre?

Sim. Lia.

Gius.

Ligeledes seer man i en tvungen Smil den Uroelighed
 som ligger begravet i en Siel;
 Thi den, som har et bedrøvet Hierte,
 forestiller ilde et glad Ansigt.

Joseph, Asnat og Simeon.

Jos. (Der kommer Simeon. O dersom han kunde
 tænke, at jeg er Joseph! O du evige Retfærdighed!
 Her er han i min Magt! Her er han bunden i Læn-
 ker af en Broder, som han har vildet dræbe!)
 Kom nærmere Hyrde.

Sim. Ydmyg og nedkasted, o Herre! for dine Fød-
 der . . .

Jos. Staae op.

Sim. (Hvilken Røst! Hvilket Uafsyn er vel dette! Hvor-
 fore skielver jeg! Hvem har taget Modet fra mig!)

Asn. Tael.

Sim. Jeg tør ikke. Jeg føler i din Gemahls Nærvæ-
 relse en ubekendt Gysen, som kommer mig om
 Hiertet.

Jos. (Det er Samvittigheds Nag, som han føler, og
 ei kiender.) Hyrde, dit Navn da . . .

Sim. Er Simeon. Du veed det.

Jos. Dit Fædreneland?

Sim. Er Charan.

Jos. Din Fader?

Sim. Jacob.

Jos. Din Moder?

Sim. Lea.

Gius. Chi son color, che teco
Eran, quando giungesti?

Sim. I miei germani.

Gius. Non fu padre Giacobbe
Pur d'altri figli?

Sim. (Aime!) Si, n'ebbe ancora
Dalla bella Rachele.

Gius. E son?

Sim. Giuseppe
E Benjamin.

Gius. Ma questi
Perchè non venner teco?

Sim. Appresso al padre
Restò l'ultimo d'essi.

Gius. E l'altro?

Sim. (Oh Dio!)
L'altro - -

Gius. Segvi.

Sim. Nol fo.

Gius. (Lo fo ben' io.)

Asem. (Impallidisce.)

Gius. Almeno
Di, se vive Giuseppe.

Sim. Il genitore
Lo pianse estinto.

Gius. Ei morì dunque?

Sim. Ignota
E' a noi la sorte sua.

Gius. Troppo discordi
Son fra loro i tuoi detti.

Sim.

Jos. Hvem vare de, som vare med dig, da du kom hid?

Sim. Mine Brødre.

Jos. Var Jacob ikke Fader til flere Børn?

Sim. (Alk jeg Elændige!) Jo: Han havde endnu nogle med den deilige Rachel.

Jos. Og hvem ere de?

Sim. Joseph og Benjamin.

Jos. Men hvorfor kom disse ikke med dig?

Sim. Den sidste af dem blev tilbage hos vores Fader.

Jos. Og den anden?

Sim. (O! Gud!) Den anden . . .

Jos. Bliu ved.

Sim. Jeg veed det ikke.

Jos. (Da veed jeg det.)

Ufn. (Han bliver bleeg.)

Jos. Siig, i det ringeste, om Joseph lever.

Sim. Faderen begræd hans Død.

Jos. Saa døde han da?

Sim. Hans Skiebne er os ubekiendt.

Jos. Dine Ord ere alt for uovereenstemmende med hverandre.

Sim. E pur fon veri.

Gius. Ma che fù di Giuseppe?

Sim. Ah di Giuseppe.

Signor, più non parlar mi. Un gran tormento
Questo nome è per me.

Gius. Di qualche fallo
E' forse reo?

Sim. No.

Gius. Forse ingrato al padre,
Nemico a voi, v'infidiò, v'offese,
Meritò l'odio vostro?

Sim. Anzi innocente - -

Anzi giusto - - Ah, Signor! quai cose chiedi!
Quai cose mi rammenti! Al carcer mio
Lasciami ritornar. Senza saperlo,
L'anima mi trafiggi. Il tuo sembiante
D'ardir mi spoglia, ed ogni tua richiesta
Qualche acerba memoria in sen mi desta.

O Diò! Che sembrami
Veder presente
Gemer quel misero,
Quell' innocente,
Svelto dal tenero
Paterno sen.

Veggio le lagrime;
Sento le voci;
Funeste immagini!
Memorie atroci!
Oh Dio! Lasciatemi
Partire almen,

Gius.

Sim. Og de ere dog sandfærdige.

Jos. Men hvad blev der af Joseph?

Sim. Al Herre! tael ikke mere til mig om Joseph.
Dette Navn er en stor Piinsel for mig.

Jos. Var han da maaskee skyldig i nogen Forbrydelse?

Sim. Nei.

Jos. Var han maaskee ulydig mod sin Fader, fiendsk
imod eder, efterstræbte han eder, fortørnede han
eder, eller fortiente han eders Had?

Sim. Nej, tværtimod uskyldig . . . Ja end mere:
Retfærdig . . . Al Herre, hvad spørger du om?
Hvad for Ting erindrer du mig? Lad mig vende om
igien til mit Fængsel. Du igiennemborer mig min
Siel, uden at vide af det. Dit Alsyn betager mig
al Mod, og ethvert af dine Spørgsmaal opvækker
i mit Hierte en smertefuld Erindring.

O Gud! Det forekommer mig
som jeg seer endnu
Den Glændige nærværende, som klager
sig ynkeligen; den Uskyldige,
som blev bortrevet fra sin
omhiertede Faders Bryst.

Jeg seer hans Taarer;
Jeg hører hans Røst;
O bedrøvelige Billeder!
O gruesomme Erindringer!
O Gud! Lad mig dog
i det ringeste gaae herfra.

Gius. (Vorrei per consolarlo
Scoprirmi a lui. No, non è tempo.) Jo trovo
Ne' confusi tuoi detti
Fomento a' miei sospetti. E la tardanza
De' tuoi germani - -

Tanette e detti.

Tan. I tuoi germani appunto
Son giunti.

Gius. E Benjamin?

Tan. Vedilo, E' quello,
Che più tarde d'ognun move le piante.

Gius. (Ah madre, io ti riveggo in quel sembiante.)
Và, Tanete, ed appresta
Sollecito la mensa, A Simeone
Si disciolgano i lacci; e voi pastori
Più presso a me venite.
(Moti del sangue mio non mi tradite.)

Giuda, Benjamino con gli altri fratelli
di Giuseppe, e detti.

Giud. Signore, i cenni tuoi
E le nostre promesse ecco adempite.
Siam di nuovo al tuo piè. Dilegva ormai
Le tue dubbiezze; e non sdegnar fratanto
Queste da' nostri voti accompagnate
Offerte, che rechiam,

Gius. Che mai recate?

Giud. Portiamo in tributo,
Con umil sembiante,
Dell' Arabe piante

Le

Jos. (Jeg vilde, for at trøste ham, give mig tilkiende for ham. Nei. Nei det er ei endnu Tid.) Jeg finder i dine forvirrede Ord, Aarsag til at fatte større Mistanke. Og dine Brødres Udeblivelse . . .

Tanet og de forrige.

Tan. Hans Brødre ere just nu komne.

Jos. Og Benjamin?

Tan. See der er han. Det er ham, som gaaer langsommere end de andre.

Jos. (U! min Moder, jeg seer dig igien i det Ansigt.) Gaae, Tanet, og lad Maaltidet hastig blive tillavet. Lad Simeon blive løst af Lænkerne. Og I Hyrder, kommer herhid til mig. (I, mit Blods Rørelser, forraader mig ei!)

Juda, Benjamin med de andre Josephs Brødre, og de forrige.

Jud. Herre, her ere dine Befalinger og vore Løfter slydestgjorde. Vi ligger her igien for dine Fødder. Lad nu din Mistanke ophøre. Og foragt imidlertid ikke disse Gaver, som vi frembære, og som ere geleidede af vore Duffer.

Jos. Hvad bringer I da?

Jud. Vi bringer dig, som Skatsskyldige,
med al Ydmyghed,
Bellugtende Gaster

Le stille oderose,
 Dell' api ingegnose
 Il biondo licor.
 Ricchezze non sono,
 E povero il dono;
 Ma tutti son frutti
 Del nostro sudor.
 Portiamo &c.

Giuf. Gradisco i doni vostri.
 Sorgete, amici. Il genitor Giacobbe
 Dite, che fa? Vive il buon vecchio?

Giud. Ancora,
 Signor, vive il tuo servo; dell' etade
 Solo il peso l'affanna.

Giuf. E quel fanciullo
 E' Benjamin, di cui parlaste?

Giud. E' quello.

Giuf. Figlio - (Ah come in mirarlo
 Intenerir mi sento!) Il cielo, o figlio,
 Prenda in cura i tuoi giorni. E sempre - - (O Diò!
 Qual tumulto d'affetti!) E sempre - - (Il pianto
 Già dagli occhi mi piove;
 Frenar nol fo. Vado a celarlo altrove.)

Giuda, Simeone, Benjamino, e gli altri
 Fratelli di Giuseppe.

Benj. Così ci lascia?

Giud. Io gl'interrotti accenti
 Non intendo, o germani.

Sim.

af de Arabiske Træer;
og de flittige Biers
klare Honning.

Det er ikke Rigdomme;
Gaven er fattig;
Men disse Ting ere alle Frugter
af vores Arbeide.

Jos. Eders Gaver behager mig. Staaet op, mine
Venner. Siig mig, hvad gjør eders Fader Ja-
cob? Lever den gode gamle Mand endnu?

Jud. Ja, Herre! Din Tienere lever endnu; Allene
hans høie Alders Byrde gjør ham bekmret.

Jos. Og denne unge Dreng, er det Benjamin, som I
har talt om?

Jud. Ja, det er ham.

Jos. Min Søn . . . (Af hvor bevæges jeg inderligen
ved at see ham!) Min Søn! Himlen vil have
Omsorg for dine Dage; og altid . . . (O Gud!
hvilket Oprør af Sinds Bevægelser!) og altid . . .
(Graaden triller mig alt need af Ansigtet; jeg kan ei
holde den. Jeg vil gaae et andet Sted hen, og
skiule den.)

Juda, Simeon, Benjamin, og de andre
Josephs Brødre.

Benj. Forlader han os saaledes?

Jud. Mine Brødre, jeg forstaaer ikke disse afbrudte
Ord,

Sint.

Sim. Ah che lo sdegno
Sotto placido aspetto
Ha nascosto fin' or.

Giud. Chi sà, qual forte
Preparata ci fià?

Benj. Fratelli, e dove,
Dove mai mi traeste?

Sim. A noi dovuta
E questa pena. Or per Giuseppe oppresso
Dio ci punisce. A lui non valse il pianto,
L'affanno, le preghiere.

Giud. Il dissi invano,
Non s'offenda il fanciullo. Or del suo sangue
Da noi si vuol ragione.

Tanete , e detti.

Tan. A se vi chiama,
Pastori, il mio Signor. Con voi commune
Vuol oggi aver la mensa.

Sim. Aime! Per noi
Qualche infidia s' appresta!

Benj. Che giorno è questo mai!

Giud. Che mensa è questa!

Tan. Che si tarda? non piu. Pastori, andiamo.

Tutti, fuor che Tanete.

Defendi il popol tuo, gran Dio d'Abramo!

Coro

Sim. Ak! han har skjult sin Brede hidindtil under et mildt Ansigt.

Jud. Hvem veed hvad Skiebne os er beskikket?

Benj. Men, mine Brødre, hvor har J vel ført mig hen?

Sim. Vi har fortient denne Bedrøvelse. Nu straffer Gud os, fordi vi undertrykte Joseph. Han nem hialp hverken Graad, Bedrøvelse eller Bønner.

Jud. Jeg sagde det nok, men forgieves: Giorer Drengen intet ont. Nu kræves Regnskab for hans Blod af os.

Tanet og de forrige.

Tan. J Hyrder! Min Herre kalder eder til sig. Han vil at J skal spise ved hans Bord i Dag.

Sim. Ak! Her opspindes Rænker og Esterstræbelser imod os!

Benj. Hvad Dag er denne?

Jud. Hvad er dette for et Maaltid!

Tan. Hvad bier man ester? Det er nok, Hyrder, la-
der os gaae.

Alle, undtagen Tanet:

Du store Abrahams Gud! Beskiern dit Folk!

Chor

Coro de medesimi.

Gran Dio d'Abram, fiam rei,
Ma siamo il popol tuō. Tutta con noi
Deh non usar la tua giustizia. Ah qvale
Fra viventi è che possa
Giustificarsi al tuo cospetto? E dove
Si può da te sdegnato
Fuggir, che a te pietoso? Il timor nostro
Nasce da te, come la nostra speme;
Che tu il giudice sei, ma'l padre insieme.

Il fine della Parte Prima.

PARTE

Chor af samme.

Du store Abrahams Gud! vi have forsyndet
os; Men vi ere dit Folk. Vi beder dig, udøv ei
al din Retfærdighed mod os. Af hvem er iblant
de Dødelige, som kan retfærdiggjøre sig for dit
Ansigt?

Og hvor kan man flye hen, naar du er fortørnet,
undtagen til dig? Du er baade den vi
frygter for, og den vi haaber paa; Thi du er
Dommeren, men tillige en Fader.

Ende paa den første Deel.

PARTE SECUNDA.

Giuseppe, e Tanete.

Gius. **E**feguisti il mio cenno?

Tan. E' compito, o Signor. Gli Ebrei germani
Le biade desiate
Ebber da me, come imponesti; e in quella
Parte, che diedi a Benjamino, ascosi
L'arpen tea tazza, usata
Da te alla mensa, ed agli auguri. Ignari
Dell' infidia, i pastori
Lieti partir. Ma de' tuoi fervi alcuno
Gli seguitò da lungi; usciti appena
Della città le porte
Gli arresterà; lor chiederà ragione
Del furto immaginato, e come rei
Ricondurragli a te.

Gius. Quanto prescrissi
Adempisti fedel. Ma qual stupore
Ti confonde così?

Tan. Signor, chi mai
Non stupirebbe a tante
Repugnanti fra loro
Diverità, che osservo in te? Ti veggo
E tenero, e sdegnato, e lieto, e mesto
Nell' istesso momento. Accogli amico
I figli di Giacobbe, e poi confuso
Parti da quei. Gl'inviti a mensa, e intanto
Ordini insidie a danno lor. Con mille
Segni di tenerezza

Di-

Den anden Deel.

Joseph og Zanet.

Jos. Har du fuldbyrdet min Befaling?

Zan. Herre, den er fyldestgiort. De Hebræiske Brødre fik det forlangte Korn af mig, som du befalede; og i den Deel, som jeg gav Benjamin, skiulede jeg den Solv-Skaal, som du bruger ved Bordet og ved Spaadommene. Hyrderne, uvidende om denne Rænke, reiste glade bort. Men en af dine Tienere fulgte langt bag efter dem; han skal gribe dem saa snart de ere komne ud af Byens Porte; han skal kræve dem til Regnskab for det opdigtede Tyverie, og føre dem som Misdædere tilbage igien til dig.

Jos. Du har troeligen efterkommet alt hvad jeg har befaleet dig. Men hvad forundrer du dig saaledes over, og hvi er du saa forvirret?

Zan. Herre, hvem vilde vel ikke forundre sig over saa mange adskillige og stridige Tænkemaader, som jeg fornemmer hos dig? Jeg seer dig baade omhierted og vreed, baade glad og bedrøvet, i et og det samme Dieblif. Du tager venligen imod Jacobs Sønner, og siden gaaer du forvirret fra dem. Du byder dem til Bords, og imidlertid befaler du, at man skal efterstræbe dem, til deres Skade. Med tusinde Tegn til Kierlighed gjør du Forskiel paa

Distingui Benjamino; e appunto in lui
Del supposto delitto
Vuoi, che cadan le prove.

Gius. A te non lice
Tanto ancora saper. Vanne. I pastori
Conduci innanzi a me. L'oscuro cenno
Ciecamente ubbedisci; e non ti sembri
Troppo grave la legge. Ogn' un soggetto
E' a maggior potestà. Queste ordinate
Son per gradi da Dio; Resiste a lui,
Chi al suo maggior resiste.

Tan. Il zelo mio
Temerario non è. Parlai richiesto,
Tacito ubbidirò; tue leggi adoro;
Nè della sorte mia gli obblighi ignoro.

So, che la gloria perde
D'un' ubbidir sincero,
Nel eseguir l'impero
Chi esaminando il va.
Che con ardir protervo
Gli ordini eterni oblia;
Che servo esser dovria;
Chi giudice si fa.
So, che la &c.

Giuseppe solo.

Tu che dell' alme nostre
Eterna Verità, vedi gli arcani,
Sai tu, contro i germani
S'io mediti vendetta. Ah mi difenda
La mano onnipotente
Da brama così ria, che sempre torna

Afri-

Benjamin; og just vil du at Beviset paa den opdigtede Misgierning skal findes hos ham.

Jos. Det er dig ei endnu tilladt, at vide saa meget. Gaae, bring Hyrderne ind for mit Ansigt. Opfyld min hemmelige Befaling med blind Endighed. Og lad denne Anordning ei synes dig for haard. Enhver er en høiere Magt underkasted. Disse Grader ere anordnede af Gud; den som imodstaaer sin Overmand, imodstaaer ham.

Lan. Min Nidkierhed er ei forvoven. Jeg taledede da du forlangte det. Jeg vil i Tausshed adlyde; jeg tilbeder dine Befalinger, og min Stands Pligter ere mig ikke ubekiendte.

Jeg veed, at den taber Æren
for al sin største Endighed,
som vil eftergranske den ham givne
Befaling, i den Tid han bør efterkomme den.

Thi den, som skulde være Tienere,
og gjør sig til Dommere,
forglemmer med Formastelighed
de evige Anordninger.

Joseph allene.

Du, evige Sandhed, som seer vores Sieles Hemmeligheder, du veed om jeg pønser paa Hevn imod mine Brødre. Af din almægtige Haand skal befrie mig fra en saa ond Begierlighed, som altid falder ud over dens Begyndere. Thi at bruge Hevngierrighed mod sin Overmand, er en Daarlighed;

A ricader sopra l'autor, che ufata
 Col più forte è follia,
 Con l'eguale è periglio,
 Col minore è viltà. L'ira, che in volto
 Io fingerò, non chiede,
 Che de' fratelli il pentimento. Io voglio,
 Che veggan le ruine,
 Dove gvida una colpa; acciò la tema
 De' meritati sdegni
 Ad evitargli in avvenir gl'insegni.

Sarò qual madre amante,
 Che la diletta prole
 Minaccia ad ogni istante,
 E mai non sa punir.
 Alza a ferir la mano,
 Ma il colpo già non scende;
 Che amor la man soîpende,
 Nell'atto del ferir.

Giuseppe ed Aseneta.

Asen. Ah sposo, il ver dicesti. Accuso adesso
 La troppa mia credulità.

Gius. Che avvenne?

Asen. Or tempo è de rigor. Gli ospiti ingrati,
 Che poc' anzi partiro, il sacro vaso,
 Onde il futuro a preveder l'accingi,
 Tentarano involar.

Gius. Che dici?

Asen. Il vero.
 Da' tuoi fervi raggiunti,
 Con fermezza mentita,

lighed; mod sin Eigemand, er den en Farlighed, og med sin Undermand er den en Feighed. Den Brede, som jeg vil forstille i mit Ansigt, forlanger intet, uden at mine Brødre skal fortryde det de har giort. Jeg vil, at de skal see de Ulykker, hvori en Misgierning kan bringe Folk; paa det at Frygt kan lære dem i Fremtiden, at undgaae den Brede og Straf, som de kunde fortiene.

Jeg vil være som en kierlig Moder,
 der hvort Dieblig truer
 sine elskelige Børn;
 Og kan dog aldrig straffe dem.
 Hun løfter vel Haanden op, for at slaae,
 men Slaget falder ikke need;
 Thi Kierlighed holder Haanden tilbage
 i det den vil slaae.

Joseph og Asnat.

Asn. Al min Mand, du har sagt sandt. Nu anklager jeg selv min alt for store Lettroenhed.

Jos. Hvad er hendes?

Asn. Nu er det Tid at være streng. De utaknemmelige Giester, som nueligen reiste herfra, har forsøgt at sticke det hellige Kar, som du bruger ved Spaa dommene om de tilkommende Ting.

Jos. Hvad siger du?

Asn. Det som er sandt. Da dine Tienere havde naaet dem, nægtede de først Misgierningen med enlogn-

Pria la colpa niegar. Muoja di noi
 Dicean, qvalunqve è reo: Schiavi in Egitto
 Rimangan gli altri. I tuoi ministri intanto
 Profieguono l'inchiesta, e il furto indegno
 Trovan di Benjamino
 Fra le biade nascofo. Allora i rei
 Perdon l'ardir; pallidi, efangui, e muti
 Altra scusa non han, che tutti in pianto
 Scioglierfi a un tratto, e lacerarsi il manto.

Gius. Pur chi fa, se non rei?

Afen. Dunqve i miei detti
 Mertan sì poca fè?

Gius. Ma tu poc' anzi
 Gli credesti innocenti. Ora asserisci,
 Che t'ingannasti allor. Chi fa? Fra poco,
 Tornando a far l'istesso,
 Dirai, che, come allor, t'inganni adesso.

Afen. Conforte, i dubbj tuoi
 All' estremo son giunti.

Gius. E pur non fiamo
 Già mai cauti a bastanza. All' alma in questo
 Suo carcere sepolta affatto ignoti
 Sarian gli esterni oggetti; i sensi sono
 I ministri fallaci,
 Che gli recano a lei. Questi pur troppo
 Son soggetti a mentir. Su la lor fede
 S'ella assolve, o condanna,
 Dubbio è il giudizio, e per lo più s'inganna.

Afen. Dunqve incerta del vero
 Sempre è l'anima nostra? E cieca vive
 Nelle tenebre sue?

Gius.

agtig Bestandighed. Den af os skal døe, sagde de, i hvem det er, som er skyldig; de andre skal forblive som Slaver i Ægypten. Og imidlertid bliver dine ved at randsage, og finder Tyvekosterne skjulte i Benjamins Korn. Da begynder Misde-derne at tabe Modet; De blegner, halvdøde og stumme, og har ingen anden Undskyldning, end at de alle brister i Graad paa engang, og sender- river deres Klæder.

Jos. Hvem veed vel dog, om de ere skyldige?

Ans. Fortiener da mine Ord saa liden Troeværdighed?

Jos. Men for kort Tid siden troede du dog, at de vare uskyldige. Nu bekræfter du, at du da tog feil. Hvem kan vide det, Du vil nok inden kort Tid gjøre det samme som før, og sige, at du tager lige- saavel feil nu, som før.

Ans. Min Mand, din Tvivl er gaaet til det Yderste.

Jos. Og dog ere vi aldrig forsigtige nok. De udvor- tes Ting vil blive aldeles ubekjendte for Sielen, saalænge den er begravet i dette sit Fængsel; Sand- serne, som frembringer dem til Sielen, ere bedra- gelige Tienere. Disse ere alt for meget underka- stede at kunde lyve. Dersom den enten friektender eller fordømmer paa deres Ord, da er Dommen en Tvivl, og Sielen tager som oftest feil.

Ans. Altsaa er vores Siel altid uvis paa Sandhed? Og lever den da blindt hen i sit Mørke?

Gius. Si; spera in vano
 Lume trovar, se non lo cerca in lui,
 Che n'è l'unico fonte,
 Immutabile, eterno; in lui, primiera,
 Somma cagion d'ogni cagion; che tutto
 Non compreso, comprendere; in cui si move,
 E vive, ed è ciascun di noi; che solo
 Ogni ben circonfcrive; e luce, e mente,
 Sapienza infinita,
 Giustizia, verità, salute, e vita.

Afen. A qual raggio divino
 Ti balena sul volto! In questi accenti
 Un non so che rifuona
 Più de mortal! Tremo in udirti; e mentre
 Tu ti sollevi a Dio,
 Dove resto, io comprendo, e chi son' io.

Nell' orror d'atra foresta
 Il timor mi veggo accanto;
 Nè so, quanto ancor mi resta
 Dell' incognito sentier.
 Vero sol de' passi miei,
 Chi farà, se tu non sei
 Il pietoso condottier?

Tanete, e detti, poi Tutti.

Tan. Ecco, o Signore, i rei.

Afen. Vedigli a terra
 Tutti prostesi innanzi a te.

Tan. Nè alcuno
 Di favellare ardisce.

Gius. Folli! Che mai faceste?
 La mia v'è forse ignota
 Arte di prefagir?

Giud.

Jos. Ja, den haaber forgieves at finde Lys, hvis den ei søger det hos ham, som er dets eneste, uforanderlige og eneste Kilde; Hos ham, som er første og største Aarsag til alle Aarsager, som er ubegribelig, og begriber alle Ting, i hvilken hver af os er, røres og lever; Som allene indbefatter i sig alt got, baade Lys, Forstand, uendelig Wiisdom, Retfærdighed, Sandhed, Frelse og Livet.

Ans. Af hvilken guddommelig Klarhed bestraalet dit Ansigt. I disse Ord fremklinger noget mere end Dødeligt! Jeg skielver ved at høre dig, og imens du opløfter dig til Gud, begriber jeg, hvor jeg er, og hvad jeg er.

Jeg seer mig i en forfærdelig mørk og fæl Skov,
omringet af Angest;

Dg jeg veed ei hvor langt jeg har endnu
tilbage af denne ubekiendte Stie.

Hvem skal være den rette Soel, som skal lyse
for mine Fødders Skrit, uden dig,
du medlidende Veiledere?

Tanet og de forrige, derefter alle.

Tan. Herre, her ere Misdæderne.

Ans. See de ligger alle nedkastede paa Jorden for dig.

Tan. Og der er ingen af dem som tør oplade sin Mund.

Jos. I Ussindige! Hvad har I vel gjort? Er maaskee min Spaadoms Kunst eder ubekiendt?

Giud. Signor, che mai
 Risponderem? Qvai detti,
 Qvai scuse ritrovar? Dio si sovvenne
 La nostra iniquità. Questo è il momento
 Di pagarne la pena. Ah Nume eterno,
 Sento la man vendicatrice; e vedo
 Contro i delitti umani
 Della Giustizia tua gli ordini arcani.

Del reo nel core
 Desti un ardore,
 Che il sen gli lacera
 La notte, e'l dì.
 In fin che il misero
 Rimane oppresso
 Nel modo istesso,
 Con cui fallì.

Gius. No, no tanto rigore
 Tolga il'ciel ch'io dimostri. Il furto appresso
 A Benjamin si ritrovò. Rimanga
 Egli solo mio servo. E voi tornate
 Liberi al padre vostro.

Giud. E con qual fronte
 A lui ritornerem?

Benj. Come! Tuo servo
 Solo restar degg'io?

Gius. Tu solo. E gli altri
 S'affrettino a partir.

Benj. Fermate. Ah serbi,
 Giuda, così le tue promesse? Almeno
 Gli ultimi non negarmi

Fraterni

Jud. Herre, hvad skal vi vel svare? Hvad Ord, hvad Undskyldninger skal vi opfinde? Gud har ihukommet sig vores Misgierning. Dette er det Dieblif, vi bliver straffede for samme. Al evige Gud, jeg føler din hævnende Haand; og jeg seer din Retfærdigheds hemmelige Veie i at straffe Menneskenes Synder.

Du har optændt en Ild
i den Skyldiges Hierte,
som nager og sønderriver
hans Brøst Dag og Nat.
Indtil at den Elendige tilsidst
bliver overvunden og straffet,
paa den samme Maade
som han har forsynet sig paa.

Jos. Nei, Himlen forbyde at jeg skulde vise saa stor Strængighed. Det Stiaalne befandt sig hos Benjamin. Han skal allene blive tilbage, og være min Træl. Og I andre kan drage frie hjem til eders Fader.

Jud. Og med hvad Driftighed tør vi vel komme igien til ham?

Benj. Hvorledes! Skal jeg allene blive her tilbage som din Træl?

Jos. Ja du allene. Og de andre skal skynde sig, at reise bort.

Benj. Bier dog. Al Juda, holder du saaledes dine Løfter? Nægt mig dog ei i det ringeste det sidste broderlige Farvel. Al I reiser, og jeg bliver her tilbage

Fraterni amplessi. Ah voi partite, ed io
 Rimango prigionier. Qual diverrai,
 Afflitto genitor, quando il saprai?

Voi, se pietà provate
 D'un misero germano,
 Voi la paterna mano
 Bacciate almen per me.
 Ditegli sol, ch'io vivo;
 Ditegli l'amor mio;
 Ma non gli dite, oh Dio!
 La sorte mia qual'è.
 Voi, si pietà &c.

Gius. (Soffrite, affetti miei.)

Giud. Nè v'è più speme
 Di placar l'ira tua?

Gius. Fatta è la legge:
 Eseguiscasi ormai.

Giud. Sentimi almeno
 Senza sdegno, Signor.

Gius. Che dir potrai?
 Spedisciti.

Giud. Rammenti;
 Quando la prima volta
 Io venni a te?

Gius. Sì. Di condurmi allora
 Benjamino t'imposi. Il vecchio padre
 Morebbe, rispondesti,
 Privandolo di lui. Senza il fanciullo
 Non sperate, io soggiunsi,
 Di rivedermi più.

Giud.

tilbage som en Fange. Hvad vil der blive af dig, du min bedrøvede Fader, naar du faaer dette at vide?

Dersom J føler Medynk
med en elendig Broder,
saa kysser i det ringeste
min Faders Haand, i mit Sted.

Siig ham allene at jeg lever;
Siig ham min Kierlighed til ham;
Mens, o Gud! siig ham ei
hvorledes min Skiebne er.

Jos. (Holder Stand, J mine Sinds Lidelser.)

Jud. Er der da intet Haab at tilfredsstille din Brede?

Jos. Loven er given: Nu maae den fuldføres.

Jud. Hør mig dog i det ringeste, Herre, uden at blive vreed.

Jos. Hvad vil du vel kunde siige? Skynd dig.

Jud. Erindrer du dig, da jeg den første Gang kom til dig?

Jos. Ja. Da befalede jeg dig at du skulde føre Benjamin hid til mig. Du svarede mig, den gamle Fader døer, dersom man tager Drengen fra ham. Jeg derimod sagde dig; Haab ikke at komme mere for mit Ansigt, uden du har Drengen med dig.

Jud.

Giud. Con questa legge
 Ritornammo a Giacobbe; egli di nuovo
 Volle inviarcì a te. Vano è l'viaggio
 Se Benjamin non viene,
 Dicemmo a lui. Come, ei gridò, degg'io
 Rimmer senza figli? Ah di Rachele
 Ebbi due pegni solo. Il primo, oh Dio!
 Fu di selvaggia fiera
 Misero pasto. E' noto a voi; voi stessi
 La novella recaste. Io più noi vidi.
 Se pur l'altro or mi lascia, e per cammino
 Qualch' evento l'opprime, all'ore estreme
 La mia vecchiezza affrettareste. In tanto
 Cresce la fame. Il genitor dolente
 Che far dovrà? Se Benjamin ritiene,
 Di disagio morrà; morrà d'affanno,
 Se parte Benjamino. Amato padre,
 Gli dico al fin; fidalo a me. Se torno
 Senza il fanciullo, in avvenir per sempre
 Gvardami come reo. Mi crede: io parto,
 Compisco il cenno tuo. Tu padre fei,
 Fosti Figlio ancor tu. Vesti un momento,
 Signor, gli affetti miei. Dì, eon qual core
 Or presentarmi al genitor potrei
 Senza il fidato pegno? Ah no; ritorni
 Benjamino a Giacobbe. Io voglio, io solo
 Restar servo per lui; prià che trovarmi
 Delle smanie paterne
 Spettatore infelice.

Gius. (Il cor mi sento
 Spezzar di tenerezza.)

Giud.

Jud. Med denne Befaling droge vi tilbage igien til Jacob; Han vilde paa nye skikke os til dig. Vi sagde ham: At Reisen var forgieves, hvis Benjamin ei kom med. Hvorledes, raabte han, skal jeg blive uden Sønner? At jeg havde allene to Pant paa Rachels Kierlighed. Den første, o Gud! blev et elendigt Rov for vilde Dyr. Det er eder bekiendt; I selv bragte mig Esterretning derom. Jeg saae ham aldrig mere. Dersom nu den Anden og forlader mig, og kommer til noget Ont paa Beien, saa vil I skynde min graaehærdede Alder til Graven. Imidlertid tager Hungeren til. Hvad skal den bedrøvede Fader giøre? Dersom han tilbageholder Benjamin, dør han af Hungers Plage. Dersom Benjamin reiser; saa dør han af Sorg. Endelig siger jeg til ham: Kiere Fader anfortroe mig ham. Dersom jeg kommer igien uden Drengen, saa ansee mig altid i Fremtiden som en Misdædere. Han troer; jeg reiser, jeg opfylder din Befaling. Du er nu selv Fader, du har og været Søn. O Herre gid du et Øyeblik saae hvad mit Hierte lider. Siig, med hvad Hierte skulde jeg vel nu kunde fremstille mig for min Fader, uden det mig anfortroede Pant? At nei: Lad Benjamin reise hiem igien til Jacob. Jeg vil allene blive din Træl her i hans Sted; førend jeg skulde finde mig nærværende, og see min ulykkelige Faders ynkværdige Bedrøvelser.

Jos. (Jeg føler, at mit Hierte vil briste af Æmhed.)

Jud.

Giud. E perchè mai
 Mi nascondi il tuo volto? Ah di pietade
 Se degno non son'io; n'è degno almeno
 Un desolato padre. Oh, se presente
 Agli ultimi congedi
 Fossi stato, Signor! Parca che l'ama
 A lui col figlio amato
 Si staccasse dal seno. Addio, gli dice,
 E torna ad abbracciarlo; ora di nuovo
 Ad uno il raccomanda,
 Or all'altro di noi. Chiama Rachele;
 Si ricorda Giuseppe; entrambi in volto
 Ritrova a Benjamin; tutte rifente
 Se sue perdite in lui; tutte - - Ma - - Come!
 Signor, tu piangi? Ah le miserie nostre
 Ti mossero a pietà. Seconda, oh Dio,
 Questi teneri moti!

Gius. Ah basta; Io cedo;
 Contenermi non so. Fratelli amati,
 Riconoscete il vostro sangue. Il finto
 Mio rigore abbandono.
 Venite a questo sen. Giuseppe io sono!

Giud. Giuseppe!

Benj. Eterno Dio!

Sim. Miseri noi!

Tan. Oh portento!

Afen. Oh stupor!

Gius. No. Non temete;
 Nè d'avermi vendutto
 La memoria v'affligga. A quel delitto
 La sua deve l'Egitto,
 Voi la vostra salute. A questa reggia
 Dio m'invio prima di voi. Tornate,

Tornate

Jud. Og hvorforskiuler du dit Ansigt for mig? Ak! dersom jeg ei er Medynk værd: saa er dog en trestesløs Fader den værd. Ak, Herre, dersom du havde været nærværende ved det sidste Farvel! Det loed som hans Siel sleed sig løs fra hans Hierte, da hans kiere Søn forlod ham. Han siger ham, Farvel, og omfavner ham nok engang; Han overantvorder ham paa nye til troer hende, nu til en, nu til en anden af os. Han kalder paa Rachel; Han erindrer sig Joseph; Begge seer han igien i Benjamins Afsyn; Alle hans Tab erindrer han sig ved ham; Alle = = Men = = Hvorledes, Herre, du græder? Har vores Elendigheder bevæget dig til Medynk. O Gud! bestyrk disse omhiertede Bevægelser!

Jos. Ak det er nok; Jeg overgiver mig; Jeg kan ei holde mig. Kiere Brødre, kiender eders eget Blod igien. Jeg forlader min forstilte Stræng-
hed. Kommer hid, lad mig omfavne eder. Jeg er Joseph.

Jud. Joseph!

Benj. O evige Gud!

Sim. Ak vi Elendige!

Zan. O Tertegn!

Asn. O forunderlige Sag!

Jos. Nei. Frygter ikke; Lad I hukommelsen, om at have solgt mig, ikke bedrøve eder. Egypten kan takke denne Feil for sin Frelse, og ved samme ere og blevne hiulpne i Hungerens Nød. Gud sendte mig til dette Slot, forud til eders Beste. Bønder

Tornate al padre mio. Ditegli tutte
 Le grandezze del figlio. E d'esse a parte
 Dite che venga. Ah voi tacete, e forse
 Voi dubitate ancor. Giuda rispondi.
 Simeon, ti consola.
 T'appressa, Benjamin.

Asen. Vedesti mai
 Spettacolo, o Tanete!
 Più tenero di questo? Osserva come
 Tutti intorno al mio sposo
 Fra timidi, e contenti
 S'affollano i germani. E chi la fronte,
 Chi la man, chi le gote,
 Chi le vesti gli bacia. Egli vorebbe
 Darfi tutto ad ogn' uno. Interi accenti
 Formar non fanno. E nelle gioje estreme,
 In vece di parlar, piangono insieme.

Ma parla quel pianto,
 Si spiega, l'intendo;
 Oh quanto tacendo
 Comprender mi fa!
 La gioja verace,
 Per farsi palese,
 D'un labbro loquace
 Bisogna non ha.
 Ma parla &c.

Giuf. Oh giusto!

Sim. O generoso!

Benj. O felice Giuseppe!

Giud. I sogni tuoi
 Ecco adempiti.

Giuf.

om, og drager tilbage til min Fader. Fortæller ham hans Søns høie Værdigheder, og sig ham, at han kommer at tage Deel i dem. Ak! J tier endnu, og J tvivler maaskee endnu. Juda, Svar. Simeon, trøst dig. Benjamin kom hid til mig.

Ufn. O Tanet, har du vel nogen Tid seet et mere rørende Syn, end dette? Betragt hvorledes alle Brødrene med Frygt og Glæde stimler sammen om min Mand. Og een kysser ham Panden, en anden Haanden, een Kinderne og en anden hans Klæder. Han vilde give sig ganske til enhver af dem. De kan ikke udføre hele Ord. Og de græder allesammen af overvættens Glæde, i Steden for at tale.

Men den Graad taler,
 Den forklarer sig, jeg forstaaer den;
 Ak hvor meget kommer den
 mig til at begribe med sin Tausshed
 Den sande Glæde
 har ikke en veltalende
 Mund nødvendig,
 for at tilkiendegive sig.

Jud. O Retfærdige!

Sim. O Edelmødige!

Benj. O lykkelige Joseph!

Jud. See nu ere dine Drømme opfyldte.

Sim. Oh providenza eterna!
 E' la prudenza umana
 Follia dinanzi a te. Vendiam Giuseppe
 Sol per non adorarlo; e l'adoriamo
 Per averlo venduto.

Giud. In guisa tale
 Dio gli eventi dispone,
 Che serve al suo voler, chi più s'oppone.

Giuf. Il portentoso giro
 Delle vicende mie, fratelli, asconde
 Più di quel, che si vede. A voi dal padre!
 Pieno d'amor vengo mandato; e voi
 Tramate il mio morir. Venduto a prezzo
 Sono a barbaro stuol. Servo in Egitto,
 Accusato, innocente,
 Non mi difendo; e tollero la pena
 Dovuta a chi m'accusa. Avvinto in mezzo
 A duce rei mi ritrovo, e prefagisco
 Morte all'un, gloria all'altro. Accolgo amico
 I miei persecutori. Io somministro
 Alimenti di vita
 Ah chi morto mi volla. Jo dir mi sento
Salvator della Terra. Ah di chi mai
 Immagine son'io! Qual che grand'opra
 Certo in ciel si matura,
 Di cui forse è Giuseppe ombra, e figura.

Coro.

Folle chi oppone i suoi
 A' consigli di Dio. Ne' lacci stessi,
 Che

Sim. O evige Forsyn! Den menneskelige Forsigtighed er en Daarlighed for dig. Vi sælger Joseph allene for ei at tilbede ham, og vi tilbeder ham, for det vi har solgt ham.

Jud. Paa sliq Maade bestemmer Gud Tingenes Udfald, at den maa tiene til at opfylde hans Villie, som meest setter sig imod den.

Jos. Mine Brødre, den forunderlige Omvei af mine Hændelser, indbefatter mere i sig, end man seer: Jeg kommer, sendt fra en kierlig Fader, til eder. Og I legger Raad op med hverandre om at dræbe mig. Jeg bliver solgt for Penge til en Barbarisk Flok. Jeg tiener i Egypten, jeg bliver uskyldigen anklaget, jeg forsvarer mig ikke; Jeg lider den Straf, som den der anklager mig, selv fortiente. Jeg bliver fæstet i Lænker imellem to Misdædere, og jeg spaaer den ene Døden, den anden Ære. Jeg tager venlig imod mine Forfølgere. Jeg forskaffer dem Livs Ophold, som har vildet dræbe mig. Jeg hører at jeg bliver kaldet Jordens Frelsere. Al! hvis Billede er jeg da vel! Der tilberedes visseligen et stort Værk i Himmelen, af hvilket Joseph maaskee er Skyggen og Forbilledet.

Chor.

Det er en Daare som opsetter sine
Raad imod Guds Raad. Den allersnedigste

Che ordisce a danno altrui,
Al fin cade, e s'intrica il più sagace.
E la virtu verace,
Quasi palma sublime,
Sorge con più vigor, quando s'opprime.

IL FINE.

falder tilsidst, og indvikler sig i de Snarer,
som han sammenspinder til andres Skade.
Og naar den sande Dyd undertrykkes, da
voxer den med mere Kraft, ligesom et
Palmetræ under Byrden.

Ende.

